

ковж-тѣ прѣзъ тыя Святы минуты; а днѣсъ внушава съ това
намъ, да си вардимъ добрѣ умственны-ты и сърдечны-ты двери отъ
суетны-ты житейски помышленія и грѣховны желанія, — а пжкъ
двери-ты на уста-та и уши-ты си да отварямы за да произнасямы
благоговѣйно, и внимавамы глубоко кога ся пѣ Символъ-тѣ на
нашѫ-тѣ Православиѣ вѣрѣ. Та и помыслѣте си, Православни
Христиане, врѣмѧ, и мѣсто ли е тута, да мыслимъ за житейски
работы, кога-то вдиганіе-то на завѣсѣ-тѣ заради насъ значи отва-
ряніе-то на Господева гробъ и появляваніе-то на вѣскрѣсанія
Христосъ! Мѣсто ли е, да ся занимавамы съ земны-ты си работы
тогава, кога-то Священнослужитель-ть, като снима вѣздуха отъ Св.
Дары, означава отвалиніе-то на камыка отъ врата-та на гроба; ко-
гато съ негово-то клатеніе надъ Св. Дары той ни напомня зе-
млетрасеніе-то, кое-то станжало при вѣскрѣсаніе-то на Господа; ко-
гато прѣдъ наши-ты умственны очи ся прѣставя обѣща-та отъ
страхъ стражя! Право, и прѣзъ тыя, и прѣзъ слѣдующы-ты по-
дирѣ тѣхъ минуты, ные тряба да запаздывамы свои-ты чувства отъ
сѧкъ единъ житейскѫ работѣ, и да слушамы съ вниманіе сичко
что ся върши и произнася тогава.)

А слѣдъ като ся исповѣда вече и Символъ-тѣ на вѣрѣ-тѣ,
Священнослужитель-ть ся провыква: **Станемъ добрѣ, станемъ**
съ страхомъ, конемъ святое вѣзвошеніе къ мирѣ приносити! Съ тыя думы той, като да ни дума: ето ей сега! ще да на-
стане оная важна минута, — минута-та, за да ся съвѣрши прѣ-
святѣйше-то тайнство; за това стойте тжай, както тряба да ся стои
прѣдъ Бога, колко-то можете съ благоговѣніе и пълно вниманіе,
съ страхъ и трепераніе; принасяйте святѣ-тѣ жертвѣ съ чувства
отъ миръ и любовь, безъ кои-то наши-ты молитви нищо не стру-
вать прѣдъ Бога. На това пжкъ Черковно внушаваніе ликъ-ть,
отъ странж на народа, отговаря: **Милостъ мира жъртва хвале-**
нія, сир. ные несамо принасямы Св. жертвѣ съ сърдечно расположение
камъ свои-ты близни, ами още ся загрыжвамы и ста-
раемъ, да означимъ свої-тѣ любовь камъ тѣхъ, и съ дѣла-та на
милосърдіе-то, та да си направимъ тжай жертвѣ-тѣ, — жертвѣ хва-
ленія. Срѣщу това наше Христианско чувство и расположение, Свя-
щенникъ-ть моли Господа, да ни прати, като наградж, сичко, кое-
то е най-Божественно и най-важно: **Благодатъ Господа нашего**
Іисуса-Христа, и любы Бога и Отца и причастіе Святаго